

Sygn. akt: I C 414/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Ewa Sotko - Polak
Protokolant:	sekretarz sądowy Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2020 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. P.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w Ł.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda K. P. kwotę 11.606,07 zł (jedenastacie tysięcy sześćset sześć złotych 07/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2019 roku do dnia zapłaty ;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda K. P. kwotę 5.067 zł (pięć tysięcy sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 661,48 zł (sześćset sześćdziesiąt jeden złotych 48/100) tytułem nieuiszczonych kosztów związanych z przeprowadzeniem opinii biegłego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 września 2019 roku (data prezentaty biura podawczego) powód K. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A w Ł. kwoty 11.306 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2019 r. do dnia zapłaty, kwoty 300 zł za opinię prywatnego biegłego wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2019 r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów postępowania wg norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona pozwem należność powstała w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 18.06.2019 roku. Szkoda dochodzona była z ubezpieczenia Odpowiedzialności Cywilnej zarządcy drogi. Pozwany, ubezpieczyciel zarządcy drogi, w toku procedury likwidacyjnej sporządził kosztorysową kalkulację na wysokość 13231,45 zł zawartą w aktach szkody(...). Powód zwrócił się o sporządzenie kalkulacji naprawy do (...) w K. i następnie do biegłego prywatnego. Powód wskazał wartość pojazdu w stanie przed wypadkiem na kwotę 28800 zł, a po korekcie przedłożonej przez powoda, pozwany ustalił, że koszt naprawy wynosi 26949,27 zł. Kwota dotychczas wypłacona powodowi wynosi 15.674 zł . Wskazał , iż pozwany zakwalifikował szkodę w jego pojeździe jako szkodę całkowitą, z czym się nie zgadza. Dodał, iż nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu wyceny uszkodzeń pojazdów ,

zlecił sporządzenie prywatnej opinii określającej wartość jego pojazdu sprzed szkody, za co poniósł koszt 300 zł. (pozew k. 4-5v.)

Pozwany (...) S.A. w Ł. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu zgodnie z normami przepisanyymi wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, w którym je zasądzono, do dnia zapłaty .

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, pozwany kwestionuje zasadność roszczenia ze względu na bezpodstawność roszczeń, tak o kwotę główną, kwotę ekspertyzy oraz odsetek. (odpowiedź na pozew k.54-59).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

Dnia 18 czerwca 2019 r. nastąpiło zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód T. (...) nr rej. (...), nr VIN: (...), będący własnością K. P.. Zarządca drogi ubezpieczony jest w (...) S.A z siedzibą w Ł., numer polisy: 998- (...). (okoliczności bezsporne, akta szkody k.99-100; 107).

W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono poszkodowanemu K. P. kwotę 13.231, 45 zł Na skutek odwołania K. P. dopłacono mu kwotę 2.411,75 zł, wskazując, iż szkodę w jego pojeździe zakwalifikowano jako szkodę całkowitą, a tym samym przyjmując , iż wartość pojazdu przed zdarzeniem wynosiła 26.300 zł (okoliczności bezsporne, decyzja pozwanego z 29.07.2019r.,k. 20).

K. P. nie zgodził się z wyceną ubezpieczyciela i zlecił prywatnemu rzeczoznawcy samochodowemu sporządzenie prywatnej kalkulacji w tym ustalenie wartości pojazdu sprzed szkody. Zgodnie z prywatną kalkulacją wartość pojazdu sprzed szkody wynosi 28.800 zł , koszt naprawy wynosi 26.949,27 zł , a co tym idzie szkoda nie była szkodą całkowitą. Za sporządzenie prywatnej opinii K. P. zapłacił 300 zł (prywatna opinia k. 25-29, rachunek nr (...) - k. 12).

Ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego na skutek przedstawienia prywatnej opinii dopłacił dodatkowo kwotę 30,80 zł -do już wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania (okoliczność bezsporna, akta szkody).

Strony postępowania w swoich pismach wnioskowały o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności dotyczące zakresu i wyceny szkody w pojeździe powoda, jak i . Pozwany wskazał ażeby biegły uwzględnił również rabaty na materiały lakiernicze oraz rabaty na części zamienne. (pozew k. 4v, odpowiedź na pozew k.55). Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2020 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej M. P. na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...) na skutek zdarzenia komunikacyjnego z 18.06.2019 r., ustalenia wartości tego pojazdu sprzed zdarzenia i po zdarzeniu, przy założeniu, iż naprawa ma przywrócić wygląd nie tylko techniczny ale i estetyczny do stanu z przed zdarzenia z uwzględnieniem wszystkich metod ustalania wartości pojazdu po szkodzie tj. metody zredukowanego kosztu naprawy, metody stopnia uszkodzenia oraz metody urealnienia kosztów naprawy, a także zastosowanie wszelkich koniecznych i niezbędnych korekt. (postanowienie z dnia 26 lutego 2019 r. k. 173)

Biegły wskazał, że koszt naprawy pojazdu wynosi 26949,27 zł, a zakres szkód obejmuje głównie prawą przednią część pojazdu. Biegły oszacował wartość pojazdu sprzed szkody na kwotę 28700 zł. (opinia biegłego M. P. k.182-227)

Biegły uzasadniając swoją opinię wskazał, że szacunkowy koszt naprawy pozwalający na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, przy zastosowaniu stawki (...) w wysokości 120 zł, przy przeprowadzeniu technologicznej naprawy oraz zastosowaniu nowych części zamiennych oryginalnych O jest uzasadniony wobec faktu, że w samochodzie nie było stwierdzone stosowanie części jakości Q,PJ, tak więc zasadnym jest stosowanie tylko części O, biegły argumentując użycie części nowych wskazał na rozbieżności istniejące między samymi częściami, jak i sposobem ich wykonania. Biegły ustalając zakres uszkodzeń pojazdu wskazał konkretnie na elementy takie jak: zderzak przedni, słupek B/próg prawy, spoiler przedni prawy, błotnik przedni prawy, nadkole przednie prawe, drzwi przednie prawe, lusterko prawe, drzwi tylne prawe, zderzak tylny, lampa tylna prawa, błotnik tylny prawy, opona przednia prawa. (opinia biegłego k.187-189 i k. 194-203)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz dowodów z opinii biegłych oraz opinii uzupełniających. Za wiarygodne Sąd uznał także dokumenty prywatne, z uwzględnieniem, że stanowią one jedynie dowód złożenia oświadczenia w nich zawartego. Ich prawdziwość mimo, iż zostały złożone w kserokopiach, nie budziła wątpliwości Sądu, a i żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumentu prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywiście (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

W ocenie Sądu żądanie pozwu zasługiwało w całości na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie nie było sporu między stronami o to, że zaistniało zdarzenie drogowe z dnia 18 czerwca 2019 r., tj. zasada, z której wywodzone jest roszczenie K. P., jak również wysokość ostatecznie ustalona w postępowaniu likwidacyjnym kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie kwestii czy zaistniała szkoda całkowita i jaka była wartość pojazdu przed zaistnieniem szkody. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę poniesioną przez powoda wskutek uszkodzenia pojazdu. Pozwany Ubezpieczyciel wypłacił powodowi odszkodowanie 15.674 zł . Pozwany natomiast kwestionował dalej idące roszczenie powoda.

Zgodnie z przepisem art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.).

Wysokość odszkodowania należy ustalić według reguł określonych w art. 363 k.c. W myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Za kategorię „niezbędnych” kosztów naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody i zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego.

Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Poszkodowany chcąc przywrócić stan poprzedni uszkodzonego w wypadku pojazdu nie ma możliwości zakupu starych części czy też nie ma możliwości żądania, aby stacja obsługi wykonująca naprawę w miejsce uszkodzonych w czasie wypadku części pojazdu wmontowała stare części już częściowo zużyte (wyrok Sąd Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 r. III CRN 223/80).

Dowody dołączone do pozwu, odpowiedzi na pozew oraz w aktach szkody, uznał za prawdziwe i przydatne, z uwzględnieniem różnic kosztorysów powoda i pozwanego dot. naprawy przedmiotowego pojazdu. Obydwie strony postępowania zawnioskowały w swoich pismach również, ażeby powołać biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczności wskazane przez strony w pismach procesowych. Sąd w związku z rozbieżnościami w zakresie i całkowitej kwocie kosztów naprawy uznał że, uzasadnionym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Opinia biegłego M. P. z dnia 31 stycznia 2020 r., została przez Sąd oceniona jako wiarygodna i sporządzona w sposób właściwy i kompletny, w której w sposób całościowy i wyczerpujący zebrał całą dokumentację zawartą w aktach sprawy, wskazując żądane tezę wyniki, argumentując je w sposób bardzo precyzyjny i klarowny oraz w sposób wyczerpujący.

Dowody te bardzo dobrze korespondowały z materiałem zebrany w aktach niniejszej sprawy, gdyż zawierały obszerne i rzeczowe wyjaśnienia dotyczące kosztów naprawy i zakresu uszkodzeń powstałych wskutek zdarzenia drogowego z 18.06.2019 roku, jak i konkretne odpowiedzi na zapytania stron. Istotnym również odnośnie opinii biegłego jest to iż, biegły wskazał, że naprawienie szkody powinno odbyć się poprzez użycie części oryginalnych, ze względu na to, że uszkodzone części pojazdu były oryginalne, a strony nie powzięły inicjatywy dowodowej by zaprzeczyć ich oryginalności. Powyższe ma to znaczenie, że w wypadku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwanego, winien on być w sposób rzetelny i z zachowaniem należytej staranności ustalić koszty naprawy pojazdu w sposób rzetelny, jak również w sposób właściwy ustalić stopień szkody tj. czy była to szkoda częściowa czy szkoda całkowita. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony w żadnej mierze.

Sąd na podstawie dowodów w sprawie ustalił, że uległy uszkodzeniu następujące elementy pojazdu: zderzak przedni, słupki B/próg prawy, spoiler przedni prawy, błotnik przedni prawy, nadkole przednie prawe, drzwi przednie prawe, lusterko prawe, drzwi tylne prawe, zderzak tylny, lampa tylna prawa, błotnik tylny prawy, opona przednia prawa.

Wysokość kosztów naprawy Sąd ustalił na wysokość 26949,27 zł, a wartość pojazdu przed uszkodzeniem na kwotę 28700 zł.

W odniesieniu do ustalenia jaki jest rodzaj szkody, Sąd przyjął że jest to szkoda częściowa co wynika z na całokształtu materiału dowodowego. Sąd podzielił pogląd powoda, że w tym zdarzeniu drogowym nie doszło do powstania szkody całkowitej na wcześniej opisanej T. (...).

W świetle niniejszej sprawy wskazać należy, iż szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolej rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Tą teorię pierwszy raz Sąd Najwyższy zaakceptował w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1957 r., 2 Cr 304/57, OSN 1958, poz. 56 (tzw. teoria różnicy).

Z kolei w związku z zagadnieniem szkody całkowitej, rozpoznawanej w niniejszej sprawie, wskazać należy, że szkoda taka jest stanem, w którym naprawa uszkodzonego pojazdu w wyniku zdarzenia drogowego uniemożliwia bądź nadmiernie utrudnia przywrócenie do stanu poprzedniego, w tym przekracza też wartość pojazdu. O szkodzie całkowitej Sąd Najwyższy opowiedział się w wyroku z 29 stycznia 2002 r. sygn. akt V CKN 682/00 gdzie stwierdził

że: Wystąpienie tzw. szkody całkowitej uzależnione jest od określonego poziomu kosztów naprawy. Niejednokrotnie naprawa pojazdu jest wówczas nie tylko możliwa, ale stanowić może najwłaściwszy sposób naprawienia szkody.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 05.11.1980 r., sygn. Akt III CRN 223/80 : przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego.

Zagadnienie te, oraz zagadnienia związane ze szkodami wynikającymi z wypadków komunikacyjnych były poruszane w orzecznictwie, choćby w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410, czy w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2019 r. w sprawie III CZP 91/18, LEX nr 2622311 i innych orzeczeniach.

We wskazanym stanie faktycznym zauważyć należy, iż szkodą jest sam fakt pogorszenia stanu pojazdu powoda w wyniku zdarzenia komunikacyjnego, nie był kwestionowany przez pozwanego w całości. A z racji na moment powstania obowiązku naprawienia szkody – tj. zdarzenia drogowego argumentacja pozwanego w zakresie nienależności powodowi tego roszczenia jest nie trafiona i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sporna w tej sprawie szkoda całkowita zdaniem Sądu nie zaistniała, ze względu na to, że dokumentacja fotograficzna z akt sprawy, jak również ustalony przez Sąd zakres uszkodzeń, wartości pojazdu, jak również zaistniałej szkody wskazują jednoznacznie, że nie ma tu mowy o tym, oraz że wysokość kosztów naprawy przekroczy wartość pojazdu ustaloną.

Wysokość odszkodowania jest uzależniona od ekonomicznie uzasadnionych kosztów, przy czym pamiętać należy, że nie może ona przekroczyć wartości pojazdu. Sąd Okręgowy w Olsztynie również w wyroku z dnia 24 października 2018 r. sygn. akt IX Ca 668/18, wskazał że: Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu.

W odniesieniu do wskazywanych przez pełnomocnika pozwanego możliwości skorzystania ze zniżek na części, bądź użycie zamienników części oryginalnych to Sąd nie podziela tej argumentacji. Przede wszystkim podkreślić należy, że rabaty na części zamienne nie zjawiskiem występującym normalnie w obrocie gospodarczym. Zniżki same w sobie nie mogą być podstawą do zmniejszenia kompensaty za wynikłą szkodę, gdyż nie można ocenić ich wartości ekonomicznej, ze względu na brak informacji o cenie produktu przed zniżką u podmiotu sprzedającego je, jak również w żadnej mierze nie wolno uznać braku skorzystania ze zniżek przez powoda za ewentualne nie podjęcie współpracy wierzyciela z dłużnikiem celem uregulowania zobowiązania.

W istocie kwestię sposobu wykonania naprawienia szkody w podobnych sprawach wskazuje fragment uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 08 maja 2019 r., w sprawie IX Ca 178/19, LEX: 2679343, w którym to Sąd Okręgowy wskazuje, iż: W związku z powyższym w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez zakład ubezpieczeń.

Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku dokonywać zakupu części lub przeprowadzać naprawy pojazdu we wskazanym warsztacie naprawczym, a do tego w konsekwencji sprowadza się argumentacja ubezpieczyciela, dowodzącego, że określone części zamienne można zakupić w cenie odpowiednio niższej we wskazanym indywidualnie podmiocie.

Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, zaś rabaty nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w

procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, to należy uznać, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy pojazdu.

Zgodnie z Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2017 r. sygn. akt VI ACa 578/16: Ocena, czy poniesione przez poszkodowanego koszty ekspertyzy sporządzonej na jego zlecenie w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku, a zdarzeniem wywołującym szkodę i objętym ochroną ubezpieczeniową, oraz czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Zgodnie z powyższym, Sąd wskazuje, iż powód w okolicznościach niniejszej sprawy wskazał związek właściwy związek przyczynowy, między zdarzeniem powodującym szkodę, w początkowej fazie zaniżonymi kosztami ekspertyzy, jak również wykazał, że z racji na brak specjalistycznej wiedzy w tym zakresie było to uzasadnione i konieczne.

W tym miejscu Sąd wskazuje również, że naprawienie szkody w wysokości wskazanej przez pozwanego, na podstawie jego pierwotnego kosztorysu było niedoszacowane, jak również w wersji zakładającej szkodę całkowitą poprzez nieuwzględnienie elementów wyposażenia i pierwszej rejestracji. Argumentacja dotycząca możliwości i powinności użycia części zamiennych, jest nietrafiona, ze względu na to, iż wskazanie możliwości zastosowania zamienników przy wzięciu pod uwagę różnego rodzaju rabatów, tj. czynników występujących marginalnie, bądź sporadycznie na rynku, doprowadziłoby do błędnego ustalenia wysokości odszkodowania, a co za tym idzie nie zrealizowania w sposób prawidłowy naprawienia szkody powstałej w wyniku zdarzenia drogowego.

Sąd analizując stan faktyczny sprawy, stwierdził, iż w pełni zasadnym jest naprawienie pojazdu z użyciem nowych części, w zakresie powstałej szkody, ze względu na to, że jest to jedyny sposób by przywrócić w pełni stan techniczny taki, jaki był przed zdarzeniem drogowym, z którego szkoda wynika.

Z uwagi na fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi kwotę 15.600 zł , zaś koszt naprawy pojazdu ustalony w toku postępowaniu likwidacyjnym oraz przez biegłego sądowego wynosi 26.949,27 zł, do zapłaty na rzecz powoda pozostaje kwota dochodzona pozwem tj. 11.306,07 zł .

W odniesieniu do kosztów kosztorysu prywatnego wskazać należałoby Uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 r. sygn. akt III CZP 99/18, z której wynika iż: Poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Sąd w niniejszej sprawie ustalił, iż sporządzenie takiej ekspertyzy było uzasadnione, a wręcz niezbędne do efektywnego dochodzenia roszczeń, gdyż strona powodowa nie posiadająca wiedzy, w jakiej wysokości należało się jej odszkodowanie, jakiej wartości był jego samochód przed szkodą, mogła z łatwością dzięki tej prywatnej opinii ustalić właściwą wysokość, a jednocześnie wskazać należy, iż pozwany odmawiał wypłaty pełnego odszkodowania, a dopiero po uzyskaniu ekspertyzy oraz dochodzenia na etapie przedsądowym i sądowym ubezpieczyciel dopiero zaczął wypłacać odszkodowanie co przemawia za zasadnością przyznania tychże kosztów prywatnej opinii wysokości 300 zł powodowi.

Odnośnie żądania odsetkowego Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 481 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2). Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Biorąc pod uwagę, iż w dniu 18 czerwca 2019 roku dokonano zgłoszenia szkody, w dniu 08 lipca 2019 roku zostało wypłacone odszkodowanie powodowi na skutek sporządzonej w postępowaniu likwidacyjnym kalkulacji szkody, a tym samym w tym dniu zostały wyjaśnione okoliczności sprawy, z tych też powodów od dnia 08 lipca 2019 roku Ubezpieczyciel pozostawał w zwłoce w spełnieniu świadczenia. Z uwagi jednak na stanowisko powoda co do żądania odsetek dopiero od daty 14.09.2020r., , albowiem pismem z dnia 10.09. (...). poszkodowany wyznaczył

ubezpieczycielowi do dnia 13.09. (...) termin na spełnienie świadczenia, Sąd był związany tym stanowiskiem i nie mógł orzekać ponad żądanie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesowych Sąd orzekł na podstawie art. 97 kpc, ze względu na to, że pozwana przegrała sprawę w całości, wobec czego należało rozstrzygnąć o obciążeniu kosztami procesu w całości stroną pozwaną.